

HỒI 51

XE NGỰA PHỦ VẢI ĐEN

H

ồng Nương Tử Đông Phương Linh đang bị thương nặng, toàn thân đau nhức, thấy Hữu Tâm Nhân từ từ bước tới làm cho bà ta lo lắng, đôi mày nhăn nheo, hàm răng nghiến chặt, bà ta hỏi lớn:

- Con bé! Mày muốn làm gì?

Hữu Tâm Nhân kể tai nói nhỏ với bà lão một lúc.

Khuôn mặt nhăn nheo của bà lão biến đổi không ngừng.

Đợi cho Hữu Tâm Nhân nói dứt lời, bà lão thở dài tỏ vẻ cảm động nói:

- Lại có chuyện như vậy sao? Ta ẩn cư một thời gian chưa bao lâu, không ngờ trong giang hồ lại phát sanh lắm chuyện dị kỳ.

A! Việc gì cũng còn có ta đây, ngươi hãy đuổi gấp theo để phòng việc nguy biến, còn ta cũng đi ngay bây giờ.

Hữu Tâm Nhân cúi đầu xá dài một cái chỉ loáng máng nàng đã như một làn khói biến mất trong ánh chiều mờ.

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh thò vào túi móc ra hai viên linh dược, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Rồi cũng chỉ chốc lát, bà lĩnh mệnh ra khỏi khu rừng.

oOo

Nhắc lại, Hoàng Thượng Chí cầm đầu chạy về hướng đại lộ.

Chàng không ngờ vị chủ võ môn Thiên Nam Đế Quân hiện tại lại dám trái với luật cấm, phái người vào Trung Nguyên bắt các thiếu nữ có võ công để nhật nguyên âm luyện lấy môn Truy Hồn Công là môn võ đặc dị của bản phái đã bị các tiền nhân ra lệnh cấm.

Làm sai luật lệ của Tiên Nhân là tội đáng chết rồi, thế mà hắn còn dám liên kết với Thiên Tề Giáo để tiêu diệt các đồ đệ trong bang Thiên Nam, hồng củng cố địa vị chủ võ môn của hắn đã cướp đoạt.

Nghĩ đến đấy, lòng chàng nóng như đốt.

Trách nhiệm của sứ phụ chàng giao phó là phải thanh trừng kẻ tiếm đoạt ngôi Đế Quân, củng cố lại bang Thiên Nam, việc ấy chàng chưa làm nổi thì sứ phụ chàng ở tuổi vàng chắt đau lòng lắm.

Nhưng tại sao Hữu Tâm Nhân lại bảo chàng chỉ nên lén lút cứu năm vị trưởng lão mà không cho chàng ra tay trừ khử bọn gian manh bội sứ phản bội?

Chàng nghĩ mãi không biết bên trong có gì ẩn khuất, hay chỉ vì Hữu Tâm Nhân sợ chàng không đủ sức đương đầu với bọn chúng.

Nhưng chúng là ai? Tại sao phải liên kết với Thiên Tề Giáo nếu quả thật chúng là những kẻ có võ công đáng sợ?

Suy nghĩ mãi là lòng Hoàng Thượng Chí vẫn không hết thắc mắc.

Mười mấy dặm đường chỉ trong loáng mắt chàng đã vượt qua.

Xa xa, một vùng bụi bốc lên như khói, mờ mịt cả không gian.

Chàng vận nhãn quang nhìn kỹ thì thấy trong đám bụi mờ ấy có một chiếc xe ngựa đang lăn bánh rất nhanh, trên mui xe có phủ tấm vải màu đen.

Chàng buột miệng hét lớn:

- Đúng rồi! Chiếc xe ngựa này đây!

Thật ra, nếu Hữu Tâm Nhân không nói cho chàng biết trước thì chàng cũng không thể ngờ trên chiếc xe ngựa đó có chỗ năm vị trưởng lão trong bang Thiên Nam.

Lập tức, chàng phi thân đến trước chặn đường. Chàng vừa lắc mình mấy cái thì đã đứng sừng sững như một vị thiên thần trước hai con tuấn mã đang tung vó kéo cỗ xe rất nặng.

Hai con ngựa trông thấy bóng chàng hí lên một tiếng, bốn chân trước cất cao lên, rồi dừng lại.

Một tiếng hét vang lên.

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn qua lớp vải đen bịt bùng thì thấy phía trước một tên phu xe, nét mặt sợ hãi, đang dăm dăm nhìn vào mặt chàng.

Tên phu xe đó mặc một cái áo che gió màu đen, đầu đội nón nỉ, kéo thấp xuống che khuất nửa mặt.

Qua một tiếng hét kinh khủng, tên phu xe từ từ trấn tĩnh ngược mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, trầm giọng hỏi:

- Các hạ chặn đường chúng tôi để làm gì?

Với giọng lành lạnh, Hoàng Thượng Chí đáp:

- Ta muốn biết trong xe có chở những ai?

Tên phu xe găm mặt xuống, có vẻ sợ sệt đáp dụi:

- Những người trong xe không có liên hệ gì đến quý khách, xin cho phép tiện nhân khỏi phải khai xưng.

Một luồng ánh sáng sắc như gươm quét qua rồi chiếu thẳng vào mặt tên phu xe, Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, hỏi gắt:

- Nhưng ta cần biết những kẻ trong xe là ai?

- Vợ chồng chủ nhân.

- Mặc kệ! Cứ mở cửa xe ra.

- Quý khách muốn gì?

- Muốn xem tận mắt những người trong xe.

- Quý khách ngang bướng quá! Nếu quý khách cần đòi hỏi tiền bạc của cải thì chủ nhân tôi sẵn lòng. Vì chủ nhân tôi rất tốt, không phải là...

Hoàng Thượng Chí ngửa mặt lên trời cười hì... hì... nói:

- Người đừng tưởng ta mù mắt hòng dối gạt!

Trong xe có phải là năm vị trưởng lão của bang Thiên Nam không?

Sự thật làm sao giấu nổi! Chính Hữu Tâm Nhân đã đem tin cho chàng, giờ đây chàng lại thấy tên phu xe này là một đại vệ áo vàng của Thiên Nam Áo Ma Cung cải trang rất khéo léo. Chính nốt ruồi trên mặt hắc đã làm cho Hoàng Thượng Chí nhớ lại trước đây chàng đã gặp hắc một lần chưa lâu.

Đại vệ áo vàng thấy Hoàng Thượng Chí đã khám phá tung tích, biết không còn giấu được nữa, nên đứng dậy, vứt chiếc nón lá, nhe răng cười một tiếng, và đáp:

- Không sai! Trong xe có chở năm vị trưởng lão. Nhưng việc này không phải là việc các hạ xen vào.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí trợn ngược lên, mở to như muốn rách khóe, nhìn thẳng vào chiếc xe như muốn chọc thủng tấm màn đen. Chàng thầm nghĩ:

- Tên này chỉ còn là một Đại Vệ của Thiên Nam bang tuần hành bọn phản bội, ta không nên giết hắc nếu hắc chưa phạm tội...

Chàng gần giọng hỏi:

- Người biết ta là ai chẳng?

Đại vệ áo vàng nhìn sững một cái rồi đáp:

- Các hạ là Lãnh Diện Nhân.

- Còn địa vị của ta?

- Địa vị?

- Ừ!

- Các hạ chưa nói rõ làm sao tiểu nhân biết.

Hoàng Thượng Chí liền móc túi lấy Ác Quỷ Châu Bài vung lên, ánh sáng loang loáng.

Sắc mặt tên Đại Vệ tái nhợt. Hắn giật mình gục mặt xuống, đứng yên bất động.

Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Bây giờ mày đã biết ta là ai rồi chứ?

Đôi mắt tên đại vệ áo vàng chứa đầy sợ sệt. Hắn nhìn quanh bốn bề không đáp câu hỏi của chàng.

Hoàng Thượng Chí giận dữ, gần từng tiếng:

- Môn hạ của Thiên Nam thấy Châu Bài mà không quỳ xuống. Tội đáng chết!

Đại vệ áo vàng run lấy bầy, mồ hôi rướm ra ướt đầm cả mặt mày.

Đột nhiên, đằng sau có tiếng xé gió, hơn mấy mươi bóng người từ trong xe tung mình ra, vũ khí sáng loáng, bao quanh Thượng Chí vào giữa.

Thì ra trong xe còn có nhiều cao thủ đi theo hộ vệ!

Không khí chém giết trở nên căng thẳng.

Hoàng Thượng Chí quét mắt nhìn qua đám người đó một loạt rồi từ từ cất Ác Quỷ Châu Bài vào bọc. Đoạn chỉ vào mặt người phu xe nói:

- Chiếu theo môn qui thì ngươi phải chịu tội chết!

Vừa dứt lời, Hoàng Thượng Chí đã tung ra một chưởng, với sự tính là dùng hấp lực kéo tên phu xe rơi xuống đường rồi sẽ xử trí.

Chưởng phong hút mạnh, kéo tên phu xe té nhủi xuống phía trước.

Bỗng nhiên, màn xe hơi rung động, chướng phong Thượng Chí bị giải tỏa, không còn có chút sức mạnh nào.

Chàng ngạc nhiên, đôi mắt sáng quắc nhìn vào chiếc màn đen và đoán biết trong xe còn có một cao thủ ẩn núp.

Chàng chưa kịp đối phó thì soẹt soẹt soẹt những tiếng ám khí nổi lên, đồng thời những luồng chướng phong vun vút, ào ạt bủa tới sau lưng chàng.

Tình trạng rất nguy ngập. Tuy nhiên, Hoàng Thượng Chí không chút sợ sệt, đưa tay ra phía sau, quay mình một vòng phát ra hai luồng kinh lực, tức thì ám khí và chướng lực của đối phương công tới đều bị ép lùi lại.

Đại Vệ áo vàng thấy công lực của Hoàng Thượng Chí quá mạnh, mặt hấn không còn một chút máu, vội giật cương thúc hai con tuấn mã cất bước.

Hai con tuấn mã hí lên một tiếng vang trời làm cho quang cảnh chém giết càng hãi hùng thêm, rồi trườn mình lướt tới.

Hoàng Thượng Chí thuận tay bừa ra một chướng. Tiếng hí còn văng vẳng trong không gian mà hai con tuấn mã đã ngã gục xuống đất chết tươi, máu vọt ra đầy miệng.

Tên Đại Vệ áo vàng quá khùng khiếp, chồm mình nhảy về phía các cao thủ để ẩn thân.

Hoàng Thượng Chí hét to:

- Phản phúc! Người tránh đầu cho khỏi bị trừng phạt.

Liên với tiếng hét như sấm đổ, tên đại vệ áo vàng đã bị ngã gục xuống đất gãy đành dạch, máu tươi trào ra mũi, miệng đỏ ối.

Thì ra, Hoàng Thượng Chí đã lẹ làng dùng môn Đông Kim Chỉ trừng phạt tên môn đồ đó rồi!

Qua mấy tiếng rên ả não, tên đại vệ áo vàng của Thiên Nam Ảo Ma Cung đã tắt thở, ngoẻo đầu về một bên như đang đền tội trước vong linh của tiền nhân.

Cái chết trong nháy mắt của tên Đại Vệ cũng là một đòn cảnh cáo đối với các cao thủ đang vây chàng.

Lập tức hai luồng lửa đỏ bắn thẳng lên trời. Đám cao thủ đã tự xét mình không chống nổi nên tung tín hiệu để cầu cứu.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hừ lên một tiếng, coi đám cao thủ trước mặt chàng như không có, tung chướng đánh thẳng vào chiếc xe.

Nhưng vừa phát chuông ra, chàng lập tức thâu về vì nghĩ rằng trong xe năm vị trưởng lão bị bắt, tất đã bị chúng điểm huyết rồi. Nếu chàng đánh nát xe thì sinh mạng của năm vị trưởng lão ắt không còn.

Trong lúc chàng thu chuông lại thì một áp lực từ bên trong tung ra, sức mạnh phi thường ép thẳng tới.

Bị thế công bất thần đó, Hoàng Thượng Chí không tài nào chống trả được, phải vận nội nông để chịu đựng.

Bùng một tiếng! Thân hình Thượng Chí lảo đảo thối lui ra sau mấy bước.

Lúc chàng lấy được bình tĩnh, thì trước mặt chàng một thiếu niên anh tuấn đã đứng sừng sững, đôi mắt chứa căm hờn, đang chăm chăm nhìn chàng.

Hoàng Thượng Chí cười một tràng dài, lạnh như tuyết nói lớn:

- A! Té ra Dư Thiếu Côn! Mày muốn rước lấy cái chết! Được lắm!

Thiếu niên đẹp trai vừa xuất hiện chính là Dư Thiếu Côn, Thiếu Giáo Chủ Thiên Tê Giáo.

Dư Thiếu Côn cười lạt, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay dầu mày mọc cánh cũng không thoát khỏi nơi này.

Lời nói chưa dứt, hai luồng chuông lực trong đôi tay thiếu niên đã tung ra, ép thẳng vào Hoàng Thượng Chí lạnh như chớp.

Tuy nhiên phản ứng của Hoàng Thượng Chí cũng không chậm.

Vừa thấy song chuông của thiếu niên phát xuất, Thượng Chí đã rõ biết thiếu niên đó vận dụng quái công mà trước kia hắn đã từng dùng đánh tan công lực của chàng.

Cho nên, Thượng Chí không dám bê trễ, chàng phát chuông trước, và dùng hết mười phần thành lực.

Bùng! Hai luồng chuông chạm nhau vang lên rền cả không gian!

Tiếp theo đó một tiếng hự nghe thảm não. Dư Thiếu Côn loạng choạng đứng không vững, thối lui mấy bước, máu miệng phun ra ướt áo.

Hoàng Thượng Chí không cần đắn đo, suy nghĩ gì nữa, bước tới hét lên một tiếng lạnh lùng:

- Dư Thiếu Côn! Lần này mày liệu còn tránh được tử thần chăng.

Vừa nói, đôi chuông chàng vụt ra hai đường sát khí, mạnh như đá lở sóng gầm.

Các cao thủ xung quanh đồng hét lên một tiếng thất thanh:

- Không được hại người.

Trong phút giây nghiêm trọng đó, bỗng màn xe hé mở, một luồng cuồng phong xe gió vụt đến cản Hoàng Thượng Chí lại.

Những cao thủ đang chuẩn bị ra tay cùng lùi ra đằng sau.

Bùng!

Hai kinh lực chạm nhau! Hoàng Thượng Chí rung động cả mình thối lùi lại hơn ba bước.

Trong xe, một thiếu phụ đẹp như tiên nga từ từ xuất hiện, mặt lạnh như giá băng, đôi mắt sáng quắc nhìn sững vào Hoàng Thượng Chí.

Thiếu phụ này đối với Hoàng Thượng Chí đâu còn xa lạ gì nữa. Bà là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh, người mẹ độc ác của chàng.

Hình bóng của Vương Thúy Anh hiện ra chẳng khác nào một mũi dao nhọn đâm vào con tim Hoàng Thượng Chí. Thân hình chàng lắc lư mấy cái, mặt chàng vừa căm giận, vừa đau buồn.

Trong giờ phút bất thần này chàng chẳng khác nào một pho tượng.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh cất giọng lạnh nhạt nói:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay bốn Giáo Chủ phụ nhân nhất định không để cho mày sống sót.

Tim chàng đau nhói lên! Hữu Tâm Nhân đã căn dặn chàng cứu người mà không được hại người. Lời nói ấy chàng vẫn đinh ninh vào lòng. Nhưng giờ này, trước hoàn cảnh ấy chàng không thể nào tuân theo lời nói của Hữu Tâm Nhân được nữa.

Ác niệm trong lòng chàng đã xông lên làm mù mịt cả thần trí.

- Giết!

Chàng cảm thấy chỉ có máu mới có thể dùng rửa bớt mối hận lòng của chàng hiện tại.

- Giết! Giết!

Nhất định chàng phải giết Dư Thiếu Côn, đứa con trai của Thiên Tề Giáo Chủ.

Thiên Tề Giáo Chủ là tình địch của phụ thân chàng! Người đã đoạt mất của chàng một người mẹ, thì đứa con của Thiên Tề Giáo Chủ không đáng sống.

Ôi! Đứa con của kẻ gia thù! Chàng nhất định giết!

Chàng từ từ bước đến, dùng hai ngón tay phát ra hai luồng chỉ lực, bắn thẳng về phí Dư Thiếu Côn đang bị thương nặng, làm sao còn đủ sức để chống đỡ được Đông Kim Chỉ là môn đệ nhất thần công này.

Bỗng một bóng người từ đằng sau phóng tới, đón lấy luồng chỉ lực của Hoàng Thượng Chí, che chở cho Dư Thiếu Côn.

Hoàng Thượng Chí cau mày, cẩn rắng nhìn thì thấy đó là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh.

Bà hừ lên một tiếng lạnh nhạt, toàn thân lão đảo trước luồng chỉ lực đó.

Đôi mắt Thượng Chí như muốn nứt ra!

Chàng không ngờ mẹ chàng lại yêu mến Dư Thiếu Côn đến thế! Bà đã đem thân che chở cho Dư Thiếu Côn không kể hiểm nguy.

Nhưng dù một người mẹ có ác tâm đến đâu, đối với đứa con cũng không thể trở thành một người thù!

Chỉ lực của Thượng Chí vừa tung ra đánh phải mẹ chàng, khiến lòng chàng bất nhẫn. Chàng cau mày lăm bầm:

- Thân phụ ơi! Vong hồn thân phụ nơi cửu tuyền xin chớ trách mắng con là đứa bất hiếu.

Câu nói của chàng đối với bọn cao thủ đứng xung quanh không ai hiểu nổi cả, vì bọn chúng đâu rõ được thân thế của Hoàng Thượng Chí.

Chỉ có Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh mặt mày biến đổi. Bà ta thở dài, bước lùi ra sau ba bước.

Đôi mắt ngấn lệ, chàng nhìn mẹ chàng qua rèm mi, rồi bậm môi tung song chưởng đánh thẳng tới.

Nhưng chẳng hiểu vì đâu, cánh tay chàng yếu xụi, chàng không còn đủ sức mạnh để phát chưởng nữa.

Đã vậy, vừa đánh ra chàng lại vội thu về!

Ôi! Tình mẹ con! Một giây thiêng liêng đã ràng buộc mà dẫu lương tâm loài người có tàn ác đến đâu cũng không thắng nổi!

Hồi sinh vật trong cõi trần, “Người” dám tự hào là một sinh vật tàn nhẫn không có lương tâm chăng? “Người” dám thắng nổi mối tình thiêng liêng đã ban bố cho loài người?

Bàn tay trái của Vương Thúy Anh từ sớm đến giờ vẫn giấu kín trong tay áo. Bà chỉ dùng tay mặt đưa ra gài đỡ.

Bùng!

Lại thêm một lần nữa, Vương Thúy Anh đem thân bảo vệ cho Dư Thiếu Côn và loạng choạng lùi ra sau hai bước.

Tức thì một tiếng hét vang dội, các cao thủ xung quanh cùng một loạt lao mình tới đâm chém vào Hoàng Thượng Chí.

Uất hận dâng tràn, Hoàng Thượng Chí không còn điềm tĩnh nữa, nét mặt đầy sát khí, chàng quay lưng lại, chưởng chỉ phát ra đùng đùng, tới tấp đánh vào bọn cao thủ.

Thịt nát máu tuôn!

Thân người ngã gục! Những tiếng hét nối nhau nức lên trước giờ hấp hối!

- Giết! Giết!

Lòng Hoàng Thượng Chí chỉ còn biết nguôi ngoai phần nào trước cái chết của kẻ khác!

Trong chớp mắt thân người chồng chất máu chảy từng vệt dài như những con rắn khổng lồ bò ngang dọc.

Những cao thủ của Thiên Tề Giáo trở thành những con vật hy sinh để cho Hoàng Thượng Chí nguôi giận.

Màn kịch thảm sát vừa ngưng lại trừ Giáo Chủ Phu Nhân, Dư Thiếu Côn thì không còn một ai sống sót.

Thật là một thảm cảnh chưa từng thấy.

Áo quần Hoàng Thượng Chí nhuộm đỏ máu tươi, nét mặt chàng vẫn còn thoảng hơi giận, chàng bước tới bên Dư Thiếu Côn.

Dư Thiếu Côn biến sắc! Mặt trắng chợt!

Vương Thúy Anh hét lên một tiếng thảm não, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mục đích của người là gì?

Hoàng Thượng Chí cắn răng đáp:

- Giết người!

- Không phải cứu người?

- Vừa giết người vừa cứu người.

- Nếu người có thêm một hành động sát nhân nào nữa sẽ hối hận không kịp.

Hoàng Thượng Chí không ngờ mẹ chàng vào giờ phút này lại nói ra câu nói ấy. Nên chàng ngạc nhiên nhìn sững Vương Thúy Anh một cái, rồi lạnh lùng hỏi:

- Có lẽ Giáo Chủ phu nhân sợ tôi đánh chết đứa con yêu quý của phu nhân chứ gì?

- Ha! Ha! Ha!

Một tràng cười phát ra nghe rùng rợn! Giọng cười chứa đựng một cái gì vừa căm hờn, vừa chế nhạo, Hoàng Thượng Chí toàn thân lắc lư theo tiếng cười đó, và dần dần bước tới.

Wương Thúy Anh lách mình tới trước mặt Dư Thiếu Côn, đứng gần lại, mặt kinh hãi nói:

- Hoàng Thượng Chí, người hãy cứu người và rời khỏi nơi đây gấp.

- Phải! Nhưng trước khi rời khỏi nơi đây tôi phải giết chết đứa con trai của Thiên Tề Giáo Chủ đã.

Mặt Thượng Chí lạnh lùng trông ghê rợn làm sao! Chàng lắc lư tiến dần tới.

Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn hét to lên tiếng hét vừa giận vừa sợ! Chàng nói:

- Thân mẫu! Xin để con tử chiến với hãn một phen.

Vừa nói, Dư Thiếu Côn chệnh choạng bước ra.

Wương Thúy Anh vội gào lại, nói:

- Không được! Con không nên...

Hoàng Thượng Chí cảm thấy như ruột gan bấy ra! Mẹ chàng đâu phải là một kẻ có thú tánh không biết thương con!

Nhưng tại sao bà chỉ có tình thương đối với đứa con đời chồng sau, còn đối với chàng thì lại lạnh lùng căm hận?

Chàng thực không thể nghĩ ra nổi điều này.

Và cũng do đó, lòng căm tức của chàng tăng lên.

Chàng đã đến độ điên khùng nhưng chưa đến nỗi nhẫn tâm giết mẹ. Còn Dư Thiếu Côn, đứa con trai của Thiên Tề Giáo Chủ, chàng nhất quyết không tha.

Wương Thúy Anh nhìn nét mặt chàng đã cảm thấy được điều ấy, nên bà sợ hãi cất giọng run run nói:

- Người không thể giết nó!

- Không thể?

- Ừ!

Hoàng Thượng Chí bỗng nhớ lại ngày chàng chôn cất sư phụ Ma Trung Chi Ma cũng gặp Dư Thiếu Côn đã có ý giết hấn, nhưng Hữu Tâm Nhân lại hiện ra, cản trở không cho chàng giết.

Ý nghĩ ấy làm cho chàng chùn bước. Nhưng chỉ chốc lát chàng lại không nghĩ tới nữa, và quyết tâm thực hiện ý định của chàng.

Tiếng bước chân soẹt soẹt làm thừa một hận thù kinh khủng, chàng bước thêm ba bước nữa...

Đôi bên chỉ còn cách nhau năm bước Vương Thúy Anh sợ hãi nhảy chồm tới, điểm vào đại huyệt của Dư Thiếu Côn, rồi bỗng chàng nhảy lùi lại đằng sau.

Hành động của Vương Thúy Anh ngoài dự định của Thượng Chí, nên chàng lấy làm kinh ngạc, dừng bước trở mắt nhìn.

Wương Thúy Anh nhìn Dư Thiếu Côn qua đôi màn lệ, cất tiếng run run, gọi:

- Con...

Tiếng "con" của Vương Thúy Anh vừa gọi làm cho Hoàng Thượng Chí giật mình, rớt óc!

Chàng cảm thấy tiếng gọi ấy hình như quen với chàng, nhưng cũng lạ lùng xa xôi.

Chàng hỏi:

- Phu nhân Giáo Chủ gọi tôi?

Wương Thúy Anh trên mặt vẫn còn đeo hai giọt lệ chưa rơi, nhìn Hoàng Thượng Chí, giọng run run:

- Con...

Hoàng Thượng Chí cắn chặt hai hàm răng đáp:

- Tôi đâu phải là con của phu nhân Giáo Chủ?

Wương Thúy Anh như đang cố gắng để chặt mối xúc động dâng trong lòng. Tiếng nói bà như đứt đoạn theo hơi thở:

- Con... con...!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Phu nhân Giáo Chủ tưởng dùng vài tiếng gọi như thế có thể làm cho tôi không giết đứa con phu nhân sao? Phu nhân đã lầm rồi!

- Con! Con không hiểu được việc này!

Tình mẫu tử là mối tình thiêng liêng thật! Chàng tuy căm hận người mẹ độc ác này đến xương tủy, nhưng trước mặt chàng là một người mẹ, chàng không nhìn nỗi đau lòng, hai giọt lệ từ từ lăn xuống má, chàng rít lên mấy tiếng:

- Phải! Tôi không hiểu được! Và mãi mãi chẳng bao giờ hiểu được.

Vương Thúy Anh buồn bã nói:

- Con biết Dư Thiếu Côn là con của ai không?

- Con của phu nhân và Thiên Tề Giáo Chủ chứ còn gì nữa.

- Không phải! Nó họ Trương, không phải họ Dư như mọi người tưởng.

- Họ Trương hay họ Dư cũng chẳng có gì khác.

Vương Thúy Anh nhỏ giọng nói:

- Con ạ! Nó là con của sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông.

Hoàng Thượng Chí toàn thân chấn động, bước lùi lại ba bước, đôi mắt tròn, cất giọng run run:

- Con của Trương sư thúc?

- Đúng vậy.

Độc Long Thủ Trương Thông hy sinh con ruột để cứu chàng và nuôi chàng từ nhỏ đến lớn. Ở ấy chẳng khác nào trời bể làm sao chàng quên được. Nếu Dư Thiếu Côn là con trai của Trương Thông thì chính chàng phải trả ơn, để báo đền trong muôn một.

Nhưng liệu câu nói của Vương Thúy Anh có làm cho chàng tin được không?

Hoàng Thượng Chí trầm mặc suy nghĩ:

- Lúc đó đứa bé họ Trương mới lên hai tuổi và sư thúc của mình đã đem thế mạng để cứu mình kia mà! Phải chăng mẹ mình muốn bảo toàn tánh mạng nó mà đặt điều như vậy!

Chàng hỏi lại:

- Dư Thiếu Côn là con của Trương sư thúc?

- Con ơi! Mẹ phỉnh gạt con làm gì!

- Con của Trương sư thúc đã chết trước đây mười lăm năm rồi.

- Không! Nó không chết.
- Có ai chứng minh được sự thật.
- Mẹ!

Hoàng Thượng Chí chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ nghi ngờ, nói:

- Phu nhân Giáo Chủ tưởng tôi dễ lừa gạt lắm sao?

Vương Thúy Anh vẻ mặt đau khổ:

- Tin hay không là do lòng con.

Hoàng Thượng Chí trầm mặc lẩm bẩm như nói một mình:

- Lý nào nó lại không phải con của Thiên Tề Giáo Chủ.

Vương Thúy Anh lạnh lùng đáp:

- Sự thật là không phải! Nhưng Thiên Tề Giáo Chủ đã tưởng nó là con một.
- Có lẽ phu nhân Giáo Chủ muốn nói như vậy để bảo toàn tánh mạng nó trong giờ phút này?

Vương Thúy Anh ngửa mặt lên trời cười lạnh lảnh. Giọng cười như điên như dại, chứa bao nguồn đau khổ khiến cho người nghe không chịu nổi.

Qua một lúc bà ta nhỏ giọng nói:

- Con! Thí dụ như năm vị trưởng lão bây giờ đã bị Quỷ Bảo Chủ Nhân dùng thủ pháp độc môn phế bỏ võ công như trước kia con đã có một lần bị như thế, mà không ai có thể giải cứu được, thì với điểm này còn có thể đổi lấy sanh mạng của Dư Thiếu Côn không?

Câu nói ấy làm cho Hoàng Thượng Chí giật mình đánh thót một cái, suýt bật ngã ra đằng sau.

Tại sao bà ta lại biết mình lại bị Quỷ Bảo Chủ Nhân dùng nội công độc môn phế bỏ võ công và được điều trị.

Hay là Thiên Tề Giáo và Quỷ Bảo Chủ Nhân có liên hệ gì chăng?

Chàng không muốn tha mạng cho Dư Thiếu Côn, và cũng không muốn hy sinh tánh mạng năm vị trưởng lão.

Chàng không tin Dư Thiếu Côn là con của Trương sư thúc, mà định ninh là con của Giáo Chủ Thiên Tề.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>